

LIBRIS

We know
books

TATIANA DE ROSNAY

*Mâine ne va fi
mai bine*

Traducere din limba franceză și note
ANDREEA NĂSTASE

LITERA

București

Candice trebuia să-și ia fiul de la grădiniță, de pe rue de l'Espérance, și întârziase deja. Greva din transportul public ajunsese la apogeu și peste tot domnea atotputernică exasperarea. Trotuarele erau alunecoase din cauza burniței, iar pietonii se străduiau cum puteau să evite bicicletele și trotinetele; erai nevoit să-ți faci loc cu coatele ca să avansezi. Ambuteiaje și claxoane, nici un fel de transport în comun: la capătul răbdării, oamenii se înjurau, insultele zburau din toate direcțiile, toată lumea era cu nervii întinși la maximum. Inclusiv Candice. Mergea pe jos de peste o oră, venind de la République. Din fericire, drumul de întoarcere cu Timothée avea să fie mai scurt, căci locuia la câteva minute de grădiniță, pe rue des Cinq-Diamants.

De la Sena o luase pe boulevard de l'Hôpital, care dădea în Place d'Italie. Încă vreo zece minute și avea să ajungă. În fața semaforului din intersecție se formase o mulțime compactă care aștepta să treacă. Brusc, o mașină ieși din rând și accelerează pe lângă coloană, lovind-o pe femeia care se afla chiar în fața lui Candice. Auzi un urlet, o voce feminină, apoi o siluetă fragilă se desprinse de sol ca o haină ridicată de vânt. Scrâșnete de frâne, zgomotul înfundat al căderii, strigăte îngrozite. Lumina era slabă, nu vedeai mare lucru, dar

câțiva trecători se apucaseră imediat să filmeze cu telefoanele de la distanță, fără ca cineva să-i vină în ajutor victimei.

Când se apropie de trupul întins pe jos, Candice putu distinge un păr blond rar, pete de sânge și un chip ascuțit, palid. Cineva strigă:

– A murit!

Șoferul mașinii se tânguia că nu apucase s-o vadă. Mulțimea se făcea tot mai densă în jurul necunoscutei care zăcea pe asfalt, dar nimeni nu avea curaj să se apropie. Candice se lăsă în genunchi pe carosabilul ud.

– Mă auziți, doamnă?

Victima, la peste cincizeci de ani, avea niște ochi negri imenși.

– Da, îi răspunse cu glas limpede. Vă aud.

Purta un palton negru elegant și o eșarfă galbenă de mătase.

– Trebuie chemată salvarea! strigă o femeie peste capetele lor. Uitați-vă în ce hal îi e piciorul!

– La dracu', să sune cineva! urlă și un bărbat.

Mulțimea din jur începu să freamăte ca într-un balet haotic, în timp ce alți gură-cască filmau în continuare. Candice îi ruga în minte să înceteze. Dacă ar fi fost vorba de mama sau de sora lor?

– Nu vă faceți griji, ambulanța trebuie să apară dintr-o clipă în alta. O să fie bine.

Încerca să o liniștească rostind cuvintele pe care ea și le-ar fi dorit să le audă dacă s-ar fi aflat în locul necunoscutei.

– Mulțumesc... mulțumesc frumos.

Victima vorbea lent, ca și cum fiecare silabă i-ar fi provocat dureri atroce. Pielea ei părea acum de-a

dreptul transparentă, iar ochii o fixau intens pe Candice. Încerca să-și miște mâinile, dar nu reușea.

– Vă rog... vreți să vedeți dacă...

Candice se aplecă deasupra ei.

– Da, vă ascult.

– Cerceii mei... Îi am de la tata. Țin mult la ei. Am impresia că...

Candice zări un cercel în lobul urechii drepte, o perlă. Nimic în cel din stânga. Probabil că bijuteria se desprinsese la impact.

– Vă rog, căutați-l... căutați-l...

Cu o mână tremurândă, Candice îi îndepărtă șuvițele de păr blond. Nici urmă de cercel, nici dedesubt, nici alături.

– Nu trebuie atinsă! behăi o femeie.

– Atenție, trebuie așteptată salvarea! se irită și un tip din dreapta ei.

Candice își păstră cu greu calmul.

– Îi caut cercele! O perlă. Mai bine uitați-vă pe unde călcați.

Curioșii îi ascultară îndemnul, îndreptându-și lanternele telefoanelor spre asfalt.

– L-am găsit! strigă cineva.

Minuscula bijuterie fu depusă reverențios în palma înghețată a lui Candice.

– Ați putea să... șopti femeia rănită schițând un gest.

Candice îi fixă cercele în lobul urechii stângi.

– Tata nu mai e printre noi. Mi le-a oferit la ultimul Crăciun pe care l-am petrecut împreună, explică victima pe o voce stinsă.

Candice o atinse liniștitor pe mânecă.

– Păstrați-vă puterile, doamnă.

-Da... dar îmi face bine să vă vorbesc.

Cuprinsă de un sentiment acut de milă, tânăra îi adresă un zâmbet. Avea senzația că ambulanța nu se grăbea deloc. Frigul se făcea tot mai mușcător și ploaia n-avea de gând să se oprească; aerul era greu, umed, încărcat de poluare. „Ce loc urât ca să mori“, își spuse. „Să crăpi tocmai aici, pe dreptunghiul ăsta de asfalt ud, în dreptul vitrinelor împopoțonate și al neoanelor țipătoare de pe clădirile moderne, cu mirosul pestilential al metropolei blocate de ambuteiaje în nări.“ Dar gândurile ei i-ar fi putut purta ghinion femeii, așa că se strădui să se concentreze asupra lui Timothée, care o aștepta la grădinița cu program prelungit, asupra cumpărăturilor pentru cină, asupra lui Arthur, care urma să o viziteze în acea seară, asupra înregistrărilor obositoare de peste zi, făcute încă și mai dificile de greve și de absențele unor colegi.

Se uită către picioarele victimei, dar întrezări o rană care i se păru atât de teribilă, încât își mută rapid privirea.

-Nu vă faceți griji, vine imediat salvarea. O să vă ducă la spital. Doctorii vor avea grijă de dumneavoastră, o să vedeți. O să vă treacă.

I se adresa victimei pe un ton matern, cel pe care-l folosea când încerca să-l liniștească pe Timothée, care împlinise trei ani. Necunoscuta avea probabil vârsta mamei ei, dacă nu chiar mai mult. Nu știa dacă o auzea, dacă vorbele ei o ajutau; nu mai îndrăznea s-o atingă.

-Sunteți așa de drăguță... mulțumesc...

Glasul i se transformase într-o șoaptă.

În jurul lor creștea vacarmul vocilor și al circulației. De departe se auzea o sirenă.

– Ați auzit? Vine!

Același chip palid, imobil, umezit de ploaie. Era oare prea târziu? Lui Candice îi venea să plângă. Încerca din răspuțeri să se controleze. O străină! O femeie pe care nu știa nici măcar cum o cheamă, dar nu-și putea alunga din cap imaginea trupului ridicat de la sol ca de o mână nevăzută, zgomotul căderii pe asfalt, trăsăturile muribunde, mâinile mici, cu degetele încordare ca niște gheare.

– Vă rog, cum vă numiți? Îngăimă victima.

Un paramedic o rugă să se ridice și să se dea laoparte. Toată lumea trebuia să se îndepărteze.

Femeia o apucă însă de mâneca hainei cu o forță surprinzătoare. Ochii ei negri erau ca două fântâni adânci.

– Candice Louradour, îi răspunse.

– E un nume frumos. Vă mulțumesc. Pentru tot.

Avea buzele complet albe. Candice se simți împinsă în timp ce salvatorii formau în jurul femeii căzute la pământ un fel de zid: targă, oxigen, aparate. Unul dintre paramedici se încruntă la vederea rănii de la picior.

– Ah, fir-ar să fie! Arată rău! îi scăpă unei asistente fără voia ei.

Lucrau în tăcere, metodic. Chipurile le erau grave și gesturile, precise. Tuburi, mască de oxigen, pătură din polietilenă. În scurt timp, femeia nici nu se mai vedea. Veni și poliția și îl săltă pe șoferul înlăcrimat. Unul dintre paramedici ceru poșeta victimei. Candice începu s-o caute în jur, în zadar. Curioșii adunați ridicau și ei din umeri. Nimeni nu știa unde era.

– A furat-o careva, bombăni un tânăr.

– Ce rușine! exclamă femeia din stânga lui.

Candice îi întrebă pe doctori unde o duceau. La spitalul Cochin. Apoi, puse întrebarea care o chinuia cu adevărat:

– O să scape?

Nici un răspuns. Femeia aceasta anonimă pleca spre urgențe de una singură, fără nici un suflet apropiat care să aibă grijă de ea. Poate că tocmai de aceea nici nu avea să scape.

Ploua mărunț în continuare. Mulțimea se dispersase. Candice rămăsese singură pe trotuar, înconjurată de zgomotul strident al claxoanelor. Lumea revenise la ritmul firesc. Victima accidentului fusese deja uitată; urma să devină subiect de conversație la masa de seară, la categoria „fapte diverse”. Timothée își aștepta mama. Candice întârziase peste măsură. Cu toate acestea, nu ezită nici o secundă: porni la drum, dar nu către grădiniță. Își scoase telefonul și îl anunță pe Arthur că se ducea la spitalul Cochin. Bărbatul păru șocat.

– O femeie a fost lovită de mașină în fața mea. E rănită. Trebuie să te duci să-l iei tu pe Timothée de la grădiniță, te rog!

– Dar o cunoști pe femeia asta?

– Nu. E singură. Piciorul ei... a fost oribil... vreau să fiu acolo pentru ea, pentru...

Îi simțea iritarea, dar știa că poate conta pe el. Îi dăduse cheile apartamentului, chiar dacă oficial nu locuiau împreună. Rămânea la ea peste noapte de trei sau patru ori pe săptămână. Lucra la o firmă de tip *start-up* de lângă grădinița copilului. Arthur acceptă. Aveau să se vadă mai târziu. Promise să se ocupe și de cumpărături. Candice îi mulțumii și grăbi pasul.

Spitalul se afla la douăzeci de minute pe jos dacă o luai pe avenue des Gobelins, apoi pe boulevard Arago.

Mergea repede, cu gluga trasă bine pe cap. Frigul înțepător îi ciupea pomeții, iar apa îi intrase în ghete. Și-ar fi dorit să fie la ea în sufragerie, la căldură, cu băieții, dar se simțea ca mânată de o misiune. Se hotărî totuși să nu zăbovească prea mult lângă necunoscută, doar cât să afle care este situația.

La urgențe domnea o atmosferă calmă. Explică de ce venise: nu, nu cunoștea numele victimei, o persoană cam la cincizeci de ani, blondă, secerată de o mașină în place d'Italie. Fu invitată să se așeze. O femeie somnola într-un colț, iar o alta, în fața ei, își ținea capul în mâini. Timpul abia se scurgea.

Atmosfera îi trezea amintiri de la decesul tatălui ei. Mirosul acela... pe cât de familiar, pe atât de insuportabil! Rememora ultimele clipe petrecute alături de el. În vârstă de cincizeci și șapte de ani, murise de Covid-19 în câteva săptămâni, în cursul celui de-al doilea val, din octombrie anul trecut. De atunci nu mai călcase într-un spital, iar acum tristețea și spaima își croiau iarăși drum în sufletul ei.

Dar, la urma urmelor, ce căuta acolo? De ce își făcea atâtea griji pentru o necunoscută despre care nu știa mai nimic? N-ar fi fost mai normal să-și vadă de treabă, odată plecată ambulanța?

Se gândea la Arthur și la Timothée. Era norocoasă să aibă un asemenea bărbat în preajmă după ce se despărțise de Julien, tatăl copilului, pe când acesta avea doar optsprezece luni. Arthur reușise să o facă din nou fericită.

Minutele se scurgeau încet. Își puse căștile în urechi și începu să asculte muzică pe Deezer bătând ușurel ritmul cu picioarele. Probabil că Arthur îi făcuse deja baie copilului, îi dăduse să mănânce paste, iar acum

îi citea povestea de noapte bună. Peste câteva clipe, un bărbat cu chipul ca de ceară se așeză pe un scaun. Nici o noutate despre victima accidentului. Candice termină un album întreg de-al lui Angèle, una dintre cântărețele ei preferate. Se pregătea să plece, când un doctor în bluză verde își făcu apariția. Își scoase în grabă căștile din urechi.

– Sunteți pentru femeia din place d'Italie?

Confirmă cu o înclinare din cap.

– Starea pacientei este stabilă.

– Și piciorul?

Doctorul se strâmbă.

– E complicat.

Tăcere.

Candice îl întrebă dacă urma să rămână internată multă vreme.

– Deocamdată o ținem aici. Sunteți fiica ei?

– Nu, nici vorbă. Am asistat la accident. Eram lângă ea când...

– Înțeleg.

– I-a fost găsită poșeta? Actele?

– Nu, nimic. Nu știm cum o cheamă.

– Nu-și mai amintește?

– Este sub sedative și va rămâne sedată toată noaptea.

Candice se gândi la cerceii primiți de la tatăl ei, la eșarfă și la paltonul elegant. Era clar că femeia nu avea de unde să știe dimineața, când își alesese hainele, ce urma să i se întâmple seara. Undeva pe lume trăiau niște oameni cărora nici nu le trecea prin minte că suferise un accident, că nu avea să vină acasă nici în noaptea aceea, nici în următoarea. Poate că avea un soț care o aștepta la cină, consultându-și ceasul, sau copii care își făceau griji. Telefonul mobil care suna

în gol, neliniștea celor apropiați. De ce o afecta atât de puternic?

– Cum aş putea să rămân în legătură cu ea?

Rezidentul îi întinse o foaie de hârtie. Începând de a doua zi, înainte de prânz, putea să sune la acel număr de telefon ca să se intereseze de starea pacientei din rezerva 309.

Candice ieși înapoi în ploaie. Străzile se goliseră, era târziu. Ajunse acasă la capătul puterilor. La cele două ferestre de la ultimul etaj se vedea lumina încă aprinsă: farul ei călăuzitor. Arthur o aștepta în sufragerie; cel mic dormea de mult, după ce mâncase bine. Bărbatul o luă în brațe, o liniști, o sărută pe părul încă umed. Încercă să-i descrie oroarea accidentului, fără succes. Nu-și găsea cuvintele. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Ești atât de sensibilă, Candice. Îți pasă prea mult de ceilalți.

Nu era pentru prima dată când îi făcea această observație. Rămase mută, lipită de trupul lui. Cu buzele lângă tâmplă, Arthur îi șopti că o căutase mama ei pe telefonul fix.

Candice nici măcar nu se uitase la mobil pe drumul spre casă. Nu se gândise decât la ea, la acea necunoscută singură, fără ai ei.

A doua zi, în drum spre studioul Violette, tot pe jos, în absența transportului în comun, și sub aceeași ploaie tenace, Candice își sună mama. Cum intră căsuța vocală, îi lasă un mesaj. De la moartea tatălui lor, sora ei, Clémence, se ocupa mai mult de ea. Locuia în apropiere, la Alésia, și o vizita adesea cu copiii. Mama lor, Faustine, avea cincizeci și cinci de ani, dar nu-și arăta vârsta, fiind adeseori luată drept sora lor mai mare.

Înainte de prânz, Candice se izolă în bucătărie ca să sune la spitalul Cochin. Îi răspunse o femeie care părea plictisită.

– Rezerva 309? O invită să aștepte puțin, apoi reveni: Pacienta se odihnește. Totul e bine.

– Și piciorul?

– O s-o opereze.

– Adică?

– Nu știu mai multe. Dacă vreți, puteți să-l întrebați pe profesorul Sindon. Sunteți fiica pacientei?

– Nu. Eram acolo, am asistat la accident. Atâta tot.

– Sunați mâine, când o să știm mai multe.

– Da, mulțumesc. Pot să vă las numărul meu de telefon? Dacă... dacă nimeni altcineva nu sună ca să se intereseze de ea.

Rostise ultimele cuvinte cu o voce pierdută. Infiriera notă numărul fără să facă vreun comentariu.

Întreaga zi își îndeplini sarcinile ca un automat, deși îi plăcea meseria. Lucra ca inginer de sunet la studiourile Violette, o firmă mică, specializată în înregistrarea de podcasturi și de cărți audio. Candice făcea priza directă, apoi supraveghea montajul și mixajul. În general, diverși actori se prezentau la studio ca să citească texte scrise de alții. Uneori însă, autorii înșiși acceptau să-și înregistreze operele, iar acestea erau momentele favorite ale lui Candice. Unii scriitori păreau mai talentați decât alții, în condițiile în care exercițiul lecturii cu voce tare nu e deloc ușor. Câteodată nu se lăsa absorbită de poveste, mulțumindu-se să corecteze o pronunție greșită ori un cuvânt mâncat sau inaudibil, dar în alte dăți era complet transportată, chiar bulversată de câte un text. I se întâmpla să termine o sesiune de înregistrări cu ochii în lacrimi. Colegii ei, Luc și Agathe, o tachinau, dar fără răutate.

Se lăsase seara. Candice lucra cu o actriță când telefonul ei mobil, întotdeauna dat pe modul silențios când se afla la serviciu, afișă primirea unui SMS:

Bună ziua, vă rog sunați la spitalul Cochin, pe numărul acesta.

Dr. Roche

Serviciul prof. Sindon.

Trebuie să aștepte finalul sesiunii ca să poată telefona; nu mai avea răbdare. Probabil că artista o judecase drept neplăcut de expeditivă, tocmai pe ea, care obișnuia să schimbe câteva cuvinte la sfârșit cu actorii.

De această dată auzi în difuzor o voce bărbătească. Se prezentă:

– Bună seara, mă numesc Candice Louradour. Am primit un SMS.

– Vă mulțumesc că ați sunat. Nu s-a prezentat până acum nici un apropiat al pacientei.

– Este conștientă?

– Da, și tocmai de aceea v-am telefonat.

– Ah, da?

– Singura propoziție pe care o repetă este: „Aș vrea s-o văd pe Candice Louradour“. Este numele dumneavoastră, dacă am reținut bine?

Îi confirmă cu glas coborât.

– Puteți trece în seara asta pe la spital?

– Ca s-o vizitez?

– Da. Cred că i-ar face bine. Este important. Nu are pe nimeni altcineva care să o susțină.

– Și piciorul?

– Mda, piciorul...

– Ce s-a întâmplat? întrebă, cu inima cât un purice.

– Profesorul a fost nevoit să amputeze. Sub genunchi. Va purta o proteză pentru tot restul vieții. Se fac unele foarte perfecționate acum.

Candice era oripilată, incapabilă să vorbească.

– Rana era gravă. Dar va merge din nou. Va merge cu proteza.

Candice închise brusc, fără să scoată o vorbă. Agathe, observând că-i pierise brusc sângele din obraji, o întreabă dacă se simțea bine. Candice îi răspunse vag că tocmai primise o veste proastă, apoi, fără să-și dea seama de ce, îi spuse că o prietenă suferise un accident.

O prietenă.

Cuvântul i se învârtea prin minte în timp ce se îndrepta spre spitalul Cochin. O prietenă... o străină, în realitate! De ce se ducea ca să vegheze la căpătâiul unei